

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa S.O.

przeciwko P.S.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł

(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania

kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 26 lipca 2016 r., którym pozbawione zostały wykonalności tytuły wykonawcze w postaci opisanych wyroków Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2013 r. i Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 10 września 2013 r., wobec przyjęcia, że powód dokonał skutecznego potrącenia swojej wierzytelności z wierzytelnościami objętymi tymi orzeczeniami.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z potrzebą udzielenia odpowiedzi wyjaśniającej czy przelew środków pieniężnych dokonany przez wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z rachunku tej spółki na rachunek bankowy przedsiębiorstwa prowadzonego jednoosobowo przez tego wspólnika należy zakwalifikować jako świadczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. Ocena określonej działalności strony jako działalności gospodarczej, związanej z działalnością

gospodarczą albo podjętej przy sposobności działalności gospodarczej była przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego, które doprowadziły do rozumienia tych pojęć przy uwzględnieniu okoliczności sprawy. Skarżący nie przedstawił ani orzeczeń Sądu Najwyższego, ani zawartej w nich argumentacji, jak też nie wskazał racji przemawiających za koniecznością zmiany dotychczas zajętego stanowiska lub kolejnej wypowiedzi. Nie można dopatrzeć się we wniosku przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu, nie zaś o określenie konsekwencji prawnych ustalonych faktów, osadzonych w okolicznościach konkretnej sprawy.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj